

RADOSNE ZAANGAŻOWANIE

Tekst przewodni: Genesis 1,1-3.

Studium bieżącego tygodnia: 1 Kor 12,12-25; Dz 2,41-47; 6,3-7; 12,5.12-18; 16,9-10; 16,14-15.

Część I: Przegląd

W niektórych częściach świata małe grupy są podstawą duszpasterstwa i ewangelizacji Kościoła. W innych częściach świata ich działalność ledwie się zaznacza, a życie Kościoła koncentruje się w tradycyjnych zborach. Małe grupy są opisane w *Piśmie Świętym* na różne sposoby. Choć już w *Księdze Wyjścia* są ukazane jako element planu organizacji wdrożonego przez Mojżesza wśród Izraelitów, to jednak pełniej naświetlone zostają w *Nowym Testamencie*, zarówno w działalności Jezusa, jak i dziejach Kościoła wczesnochrześcijańskiego.

Małe grupy spełniają różne role w *Biblii* i nie wszystkie są zorganizowane w taki sam sposób. Występuje kilka rodzajów małych grup. Niektóre są przede wszystkim grupami duszpasterskimi, nakierowanymi na modlitwę i studiowanie *Biblii*. Inne grupy mają bardziej charakter ewangelizacyjny, a jeszcze inne służą chrześcijańskiej wspólnoty i rozwiązywaniu problemów. Najczęściej biblijne małe grupy łączą modlitwę, studiowanie *Biblii*, wspólnotę i wydawanie świadectwa. Skuteczne małe grupy, które są samowystarczalne, muszą łączyć wszystkie te cztery elementy.

Małe grupy nie mające ukierunkowania na misję zazwyczaj nie przetrwają długo. Małe grupy wyłącznie nakierowane na misję, zaniedbujące modlitwę, studiowanie *Biblii* i wspólnotę, często „wypalają” swoich uczestników wskutek zmuszania ich do nadaktywności. W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się krótko starotestamentowym małym grupom, ale większość czasu poświęcimy starannemu przeglądowi służby małych grup według Jezusa oraz dynamicznym, wielowymiarowym małym grupom przedstawionym w *Dziejach Apostolskich*.

Część II: Komentarz

Pierwszy werset *Biblii* - „Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię” (Rdz 1,1) - zawiera słowo „Bóg” w liczbie mnogiej. Hebrajski rzeczownik *Elohim* znaczy dosłownie „Bogowie”. W dziejach chrześcijaństwa uczeni widzieli ten werset jako wyrażający pojęcie Bóstwa złożonego z trzech Osób - Ojca, Syna i Ducha Świętego.

Koncepcja ta jest jeszcze wyraźniejsza w Rdz 1,26. „Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na obraz nasz, podobnego do nas” (Rdz 1,26). Tutaj słowo „Bogowie” (*Elohim*) jest połączone z zaimkami w liczbie mnogiej - „nasz” i „nas” - podkreślającymi mnogość Osób Bóstwa. Rdz 1 w połączeniu z dalszym objawieniem w *Piśmie Świętym* stanowi mocny dowód, że Ojciec, Syn i Duch Święty, jako trzy odrębne, wieczne Istoty, współistnieją jako „mała grupa” w nierozdzielnej jedności i działają razem w różnych rolach zarówno w stworzeniu świata, jak i całego wszechświata (zob. Rdz 1,1-2; Ef 3,9; Hbr 1,1-3; Kol 1,13-17).

Biblia uczy, że Bóg nigdy nie był sam. Ojciec, Syn i Duch Święty istnieli razem od wieczności w bliskiej więzi i nieskończonej wzajemnej miłości. Miłość przejawiająca się między Osobami Bóstwa oraz Ich współdziałanie w dziele stworzenia i dziele odkupienia są wzorcem dla wszystkich współczesnych chrześcijańskich małych grup.

Ta prawda wyraża się w *Nowym Testamencie*, zwłaszcza w działalności Jezusa i Jego uczniów. W Łk 6,13 czytamy o wybraniu przez Jezusa dwunastu uczniów spośród Jego licznych wyznawców. Przed dokonaniem tego wyboru Jezus „spędził noc na modlitwie do Boga” (Łk 6,12). Stosownie do tego, jak Duch Święty wpływał na Niego, Jezus wybrał dwunastu uczniów jako uczestników Jego małej grupy. W ramach tej małej grupy Jego wewnętrzny krąg złożony z Piotra, Jakuba i Jana miał najbliższy kontakt z Jezusem. Jezus modlił się ze swoimi uczniami i za nich. Dzielił się z nimi Słowem Bożym. Razem jadali, zacieśniali więzy wspólnoty, przeżywali wspólnie dzień za dniem i uczestniczyli w misji Chrystusa.

Choć byli ludźmi o różnym pochodzeniu, różnych osobowościach, odmiennych temperamentach i rozmaicie rozumiejący rzeczywistość, Jezus był w stanie połączyć ich więzią jedności tak, iż po Jego zmartwychwstaniu jednomyślnie skupili uwagę na prowadzeniu ludzi do Niego. Razem byli znacznie silniejsi niż osobno. W jedności jest siła, a podziały prowadzą do słabości. Kiedy członkowie Kościoła są zorganizowani w małe grupy, zjednoczeni w misji, tak iż każdy z nich rozumie swoją rolę w ciele Chrystusowym, Kościół będzie wydawał mocne świadectwo wobec świata.

Rozważmy kilka przykładów służby małych grup w *Dziejach Apostolskich*. W Dz 2 czytamy o tym, że w dniu Pięćdziesiątnicy ochrzczono 3 tysiące osób. Jak ci chrześcijanie zostali otoczeni opieką duszpasterską po nawróceniu? Co uczyniło Kościół chrześcijański silnym? Sprawozdanie biblijne podaje: „I trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnoty, w łamaniu chleba i w modlitwach” (Dz 2,42). Ten werset jest niezwykle treściwy

i pouczający. Nowonawróceni byli objęci opieką duszpasterską w małych grupach za pomocą modlitwy, wspólnoty i odnawiania wiary przez studiowanie *Biblii*. Ich życie cechowały „radość” i „chwała”. Społeczeństwo wokół nich było poruszony świadectwem ich słów i życia. To świadectwo było tak mocne, iż „Pan (...) codziennie pomnażał liczbę tych, którzy mieli być zbawieni” (Dz 2,47). Zjednoczony Kościół, zorganizowany do służby, jest potężnym świadectwem w społeczeństwie.

W 1 Kor 12 apostoł Paweł posługuje się wyobrażeniem ciała Chrystusa w celu opisanie funkcji organizacji Kościoła. Każdy z członków Kościoła ma cenny wkład w działanie całego organizmu kościelnego. Kiedy myślimy o ludzkim organizmie, zauważamy, że poszczególne części ciała są zgrupowane w systemy. Żadna część ciała nie funkcjonuje niezależnie od innych. Ludzkie ciało składa się z 11 systemów czy układów niezbędnych dla właściwego funkcjonowania organizmu. Niektóre z nich to układ trawienny, układ krwionośny, system nerwowy i układ oddechowy.

Wyobraź sobie układ oddechowy jako małą grupę złożoną z różnych członków, dostarczającą tlen do komórek. W skład tej grupy wchodzi: nos, usta, krtań, tchawica, oskrzela i płuca. Układ oddechowy umożliwia życie dzięki temu, że dostarcza tlen organizmowi. Czy rozumiesz już, dlaczego Duch Święty natchnął apostoła Pawła do posłużenia się organizmem jako ilustracją Kościoła?

Paweł mówi: „Wy zaś jesteście ciałem Chrystusowym, a z osobna członkami” (1 Kor 12,27). Członkowie Kościoła zorganizowani w małe grupy, wykorzystujący swoje dary duchowe dla dobra całości, tworzą zdrowe środowisko dla rozwoju wierzących i liczebnego rozwoju Kościoła. Kiedy myślimy o ludzkim organizmie, każda część ciała ma swoją funkcję. Nie ma w nim miejsca dla biernych obserwatorów. Każdy z członków ciała ma rolę do odegrania. W 1 Kor 12,20-22 myśl ta wyrażona jest dobitnie. „A tak członków jest wiele, ale ciało jedno. Nie może więc oko powiedzieć ręce: Nie potrzebuję ciebie; albo głowa nogom: Nie potrzebuję was. Wprost przeciwnie: Te członki ciała, które zdają się być słabszymi, są potrzebniejsze”.

Każdy członek Kościoła jest naprawdę ważny. Każdy otrzymał dary duchowe do służby w Kościele. Małe grupy stają się narzędziem, którym Bóg posługuje się, by ukierunkować świadectwo każdego członka Kościoła dla dobra całości. Te wzajemnie powiązane grupy o różnorodnych rolach i obowiązkach stanowią podstawę zdrowego Kościoła. Zaangażowanie w działalność małych grup sprzyja chrześcijańskiemu zaangażowaniu, odpowiedzialności i wiarygodności. Chrześcijaństwo nie jest solowym dokonaniem. Jesteśmy chrześcijanami w społeczności, współdziałając ze sobą przez używanie darów duchowych i budowanie społeczności.

Oto kilka praktycznych przykładów z *Dziejów Apostolskich*. W Dz 6 w Kościele powstał problem dotyczący dystrybucji żywności wśród ubogich wdów. Zaczęło się „szemranie”, że greckojęzyczne wdowy są zaniebawiane podczas codziennego rozdawania żywności. Ta kwestia mogła wywołać silny rozłam w Kościele. Jak rozwiązano ten problem? Mała grupa nazwana diakonami została powołana w celu troszczenia się o dobro Kościoła i zapewnienie rozwiązania problemu. Dzięki darom i zdolnościom tych pobożnych ludzi problem został rozwiązany. Oto kolejny przykład skuteczności działania małych grup w *Dziejach Apostolskich*. W Dz 12 Piotr zostaje uwięziony przez Heroda. Wydaje się, że los Piotra został przesądzony. Zbór modlił się w małych grupach w domach, zanosząc gorliwe prośby do Boga. Piotr został w cudowny sposób ocalony. Małe grupy poświęconych wierzących, modlących się razem mogą istotnie wpływać na rzeczywistość.

W Dz 16 apostoł Paweł zorganizował ewangelizacyjno-medyczny zespół, składający się między innymi z doktora Łukasza i młodego ewangelisty Tymoteusza, w celu ewangelizacji w Grecji. Zbory założone w Filipi, Tesalonice i Koryncie świadczą o skuteczności ich działania. Tak więc mamy tu trzy rodzaje małych grup - w Dz 6 mała grupa działa głównie w Kościele, w Dz 12 występują grupy modlitewne, a w Dz 12 grupa ewangelizacyjna.

Organizując małe grupy, musimy zachować daleko idącą ostrożność między innymi po to, by uniknąć dążenia do tworzenia absolutnie identycznych małych grup. W *Nowym Testamencie* widzimy różne grupy, wychodzące naprzeciw różnym potrzebom, pełniące różne rodzaje służby dla dobra całości.

Każda grupa była zaangażowana w modlitwę, wspólnotę, studiowanie Słowa Bożego i służbę. Ale formy, struktury i służby poszczególnych grup były różne, stosownie do darów ich uczestników. Niektóre grupy były przede wszystkim nastawione na duszpasterstwo, podczas gdy inne nakierowywały się na misję i pozyskiwanie ludzi dla Chrystusa.

Część III: Zastosowanie

Obok naszego indywidualnego świadectwa o Chrystusie małe grupy dają okazję do łączenia darów różnych wyznawców w celu pełniejszego wykorzystania ich możliwości. Nie każdy jest powołany do czynienia tego samego, ale wszyscy są powołani do używania darów danych im przez Boga. Małe grupy są znakomitą sposobem zaangażowania się w działalność w Kościele. Oto kilka typów małych grup, które możesz przedstawić uczestnikom lekcji.

1. Grupy działania szkoły sobotniej. Klasy szkoły sobotniej dla dorosłych spotykają się razem, by modlić się, budować wspólnotę, dzielić się posiłkiem, studiować Słowo Boże i planować działania ewangelizacyjne. W niektórych częściach świata te grupy działania szkoły sobotniej są podstawą rozwoju Kościoła.

2. Grupy służby. Małe grupy liczące 6-12 członków Kościoła o podobnych darach i zainteresowaniach łączą się w celu pełnienia określonych zadań związanych z służbą. Przykładem może być ewangelizacyjna służba

na rzecz zdrowia w formie klas zdrowego gotowania, seminariów antystresowych, wykładów o zdrowym stylu życia itd. Inne przykłady to służba na rzecz życia rodzinnego, służba dla młodzieży, udzielanie lekcji biblijnych i służba kolporterska, w której Duch Święty prowadzi wyznawców o podobnych zainteresowaniach, by utworzyli małą grupę w celu wykorzystania swoich darów w działaniach na rzecz społeczeństwa.

3. Grupy duszpasterskie. Te małe grupy liczące 6-12 osób mają na celu przede wszystkim wzmacnianie wiary członków Kościoła. Grupy takie spotykają się w domach przez 3-6 miesięcy, by dzielić się radościami i smutkami, zmaganiem i zwycięstwami, modłać się razem, zwierzać się sobie, studiując Słowo Boże i ciesząc się społecznością.

Oto trzy praktyczne możliwości aktywnego zaangażowania się w służbie dla Chrystusa.

1. Czy myślałeś kiedyś o założeniu małej grupy duszpasterskiej u siebie w domu?
2. Czy Duch Święty prowadzi cię do przyłączenia się małej grupy pełniącej określonego rodzaju służbę?
3. Czy chciałbyś, aby twoja klasa szkoły sobotniej przekształciła się w grupę działania szkoły sobotniej spotykającą się raz w miesiącu, by razem się modlić, cieszyć się wspólnotą, studiować Słowo Boże oraz planować działalność misyjną?

W nowotestamentowym Kościele wczesnochrześcijańskim nie było biernych widzów. Zaangażuj się! Będziesz wzrastał w Chrystusie i przyczyniał się do błogosławieństwa innych, używając twoich darów duchowych w służbie w ramach działania w małej grupie.